

Helsingin Ikämiessuojeluskunnan Pro Patria-taulu

Yksi Döbelninkatu 2:n Maanpuolustustalosta löytyvästä kolmesta Pro Patria-taulusta on Helsingin Ikämiessuojeluskunnan talvisodan sankarivainajiensa muistoksi teettämä Pro Patria-taulu. Messinkilevyyn mennyttä aikaa henkivällä art deco-tyylisellä fontilla kaiverrettu taulu poikkeaa Pro Patria-taulujen tavanomaisesta, pääasiassa marmori- tai graniittipaasista koostuvasta ulkoasusta.

Helsingin Ikämiessuojeluskunnan juuret ovat Oldboys- nimisessä klubissa, ja sen perustamassa OldBoy-rykmentissä, jonka tarkoituksena oli ylläpitää yli tuhannen jäsenensä kuntoa ja asetaitoja. Tuolloin vallalla olleiden kieliriitojen seurauksena suomenkieliset perustivat 1919 oman Ikämiespataljoonansa (IMP). Se osoittautui niin suosituksi, että oli 1930 – luvulle tultaessa jo koko Helsingin Suojeluskuntapiirin suurin. Vuonna 1937 IMP uudelleen nimettiin Ikämiessuojeluskunnaksi

Nimensä se sai siitä, että alun perin siihen liittymiselle oli asetettu 35 vuoden ikäraja. 1920-luvulla se laskettiin 17 vuoteen ja 1930-luvulla aloitetun sotilaspoikatoiminnan myötä 12 vuoteen. Talvisodan jälkeen IMS perusti rahaston auttamaan avun tarpeessa olevia Ikämiessuojeluskuntaan kuuluneita sekä heidän omaisiaan. 1944, suojeluskuntajärjestön joutuessa Neuvostoliiton sanelemien rauhan ehtojen mukaisesti lakkauttamaan toimintansa, muodostettiin rahastosta Ikämiesten Säätiö, jonka nimestä jouduttiin silloisessa yhteiskunnallisessa ilmapiirissä häivyttämään yhteys sen suojeluskuntahistoriaan.

Tukitoimintaansa se jatkanut eri muodoissaan ihan tähän päivään saakka: sen veteraanien vähetessä on säätiön tuki viime vuosina painottunut vapaaehtoisen maanpuolustuksen ja tuoreimpana erityisesti kyberturvallisuuskoulutuksen tukemiseen. Lisäksi säätiö tukee avustuksin vammautuneiden kriisinhallintaveteraanien kuntoutusta ja vielä jäljellä olevia sotasokeita ja heidän leskiään. Tätä kirjoitettaessa Helsingin Ikämiessuojeluskuntaan kuuluneita on elossa yksi: jo 104 vuoden iän saavuttanut sotaveteraani Olli Vuorio.

Helsingin suojeluskuntapiirillä oli välirauhan aikana tarkoitus paljastaa muistotaulu talvisodassa kaatuneille jäsenilleen Töölöön juuri valmistuneessa Suojeluskuntatalossa, mutta jatkosodan syttymisen vuoksi hanke jäi toteutumatta. Niin Viestisuojeluskunta kuin Ikämiessuojeluskunta ehtivät kuitenkin saada kunnianosoituksensa valmiiksi. Viestisuojeluskunnan Pro Patria-taulun esittelyn löydät [sivuiltamme täältä](#).

Tänään näistä molemmat löytyvät kunniapaikalta neuvotteluhuoneesta Maanpuolustustalon viidennestä kerroksesta – siitä samasta kerroksesta, jossa kyseiset suojeluskunnat aikanaan toimivatkin.

*Helsingin Ikämiessuojeluskunnan lippu.
(kuva: Ikämiessuojeluskunnan säätiö)*

Helsingin Ikämiessuojeluskunnan Pro Patria-taulu on yksi kolmesta Döbelninkatu 2:ssa sijaitsevasta Maanpuolustustalosta löytyvästä Pro Patria-tilusta. (kuva: Urtus-säätiö)

Helsingin Ikämiessuojeluskunnan Pro Patria-tilusta löytyy 28 talvisodassa kaatuneen isänmaan puolustajan nimet. Heidän joukossaan on pidettyjä tovereita ja suoraselkäisyydestään sekä reiluudesta muistettuja johtajia. Poikia, isiä, aviomiehiä – jopa muutama veljespari. Ihmisiä, joilla olisi ollut niin paljon annettavaa tälle maalle ja sen hyvinvoinnille. Näitä kaikkia eri ikäisiä, eri lähtökohdista tulleita ja erilaiset mielenkiinnon kohteet ja harrastuksen omaavia nimiä yhdistää yksi asia: he olivat valmiita antamaan oman tulevaisuutensa, jotta meillä heidän jälkeensä tulevilla suomalaispolvilla olisi sellainen.

Erkki Airanne

Niin 23-vuotiaana surmansa saanut Erkki Airanne kuin hänen kaksi päivää myöhemmin kaatunut kolme vuotta vanhempi isoveljensä Olavi Airanne olivat aktiivisesti mukana Helsingin Tovereiden toiminnassa, joten pidemmät versiot heidän kohtaloistaan löytyvät kyseisen urheiluseuran [Pro Patria-tilun esittelystä](#). Väenrikki **Erkki Airanne** oli monipuolinen urheilulahjakkuus, joka loisti etenkin hiihtoladuilla. Suomen liikemiesten kauppaopistosta valmistunut Airanne aloitteli uransa Metsäkeskus Oy:n palveluksessa, kunnes 30.11.1939 syttynyt talvisota muutti peruuttamattomasti tämänkin nuorukaisen elämän kulun. Helsingin Ikämiessuojeluskuntaan Airanne liittyi vain 12-vuotiaana.

Airanne sijoitettiin Ässä-rykmenttinä tunnettuun talvisodan jalkaväkirykmentti 11:een, missä hänet muistettiin urheana, esimerkillään mallia näyttävänä johtajana. Nuori väenrikki kaatui johtaessaan vastaiskua Nisalahden Niemenlautalla, missä sen hänen osaltaan pysäytti vihollisen kivääristä lähtenyt – kansainvälisen oikeuden mukaan laittomaksi luokiteltu – räjähtävä luoti. Se jätti jälkeensä ammottavan haavan hänen lapaluuhunsa kohdalle. Hänet saatiin kuljetettua sidontapaikalle, missä vakaville vammoille ei kuitenkaan ollut enää tehtävissä mitään.

Kaksi päivää myöhemmin kalleimman uhrin antoi saman rykmentin III Pataljoonassa palvellut **Olavi Airanne**. Tämä oli sisaruskattraansa vanhin elossa oleva, sillä hänen vanhempansa olivat joutuneet hautaamaan esikoisensa, 1910 syntyneet kaksosensa, vain alle vuoden ikäisenä. Helsingin Teollisuuskoulusta valmistuttuaan nuori rakennusmestari oli mm. johtamassa Malmin lentokentän rakennustöitä ja suunnitteli häitään kihlattunsa kanssa. Suojeluskuntaan hän oli liittynyt jo 12-vuotiaana.

Olavi Airanne

Talvisodan viimeisellä viikolla käydyissä viivytystaisteluissa vänrikki Airanne jäi vihollisen puolelle vakavasti loukkaantuneena. Hän irrotti kihlasormuksensa sormestaan, ojensi sen yhdelle miehistään kotiin vietäväksi, samoin kuin viimeiset terveisensä miehilleen, minkä jälkeen antoi heille käskyn pelastautua ja jättää hänet. ”Hän oli komppaniamme rehdein upseeri”, sanoi hänen taistelulähtettinsä myöhemmin. Hänen ruumistaan ei koskaan saatu kotiin ja myöhemmin keväällä hänet siunattiin Hietaniemen sankarihautausmaalle paikkaan KM 13 ”kentälle jääneenä tai poissaolevana.”

Paavo Arra

Erillisessä sissipataljoona 5:ssä isänmaataan palvellut vänrikki **Paavo Arra** kohtasi loppunsa 33-vuotiaana Kemissä tapahtuneessa tapaturmassa. Laivanrakennusta opiskellut Arra työskenteli siviilissä telakkamestarina. Hänet tunnettiin hartaana luonnonystävänä, jonka harrastuksiin kuului niin retkeily kuin ampumaurheilu. Arraa jäi suremaan vaimo Elina.

Pauli Enckell

Kentälle jäi myös korpraali **Pauli Enckellin** ruumis, jonka kaulan katkaisi Vilajoella viholliskranaatti. 27-vuotias ansaitsi elantonsa raudoittajana ja oli Annikki-vaimonsa kanssa perustanut yhteisen kodin Töölöön. Enckell oli vanhempiansa Ainan ja Jalmarin ainoa lapsi, jonka menetys oli ymmärrettävästi heille kova isku. Sitä se oli myös hänen vaimolleen sekä pariskunnan ainoaksi jääneelle lapselle.

Oulaisissa syntynyt **Kalevi Havulinna** oli nuoresta saakka innokas urheilija ja partiolainen, jota kiehtoi myös luonnontutkimus. Lisäksi hänen tarmonsä riitti yhdistystoimintaan ja hän oli mukana niin NMKY:ssä kuin Akateemisessa Karjala-Seurassa.

Kalevi Havulinna

Pastorina ja uskonnonopettajana hänen tehtävänsä oli tarjota kanssaihmisille tukea ja lohtua keskellä maailman murheita ja mielettömyyttä. Hän oli kuitenkin myös suojeluskuntaan kuulunut reservin vänrikki, jonka kohtaloksi tuli päätyä sodan, maailman mielettömyyksistä suurimman, uhriksi.

Havulinna haavoittui vakavasti kranaatinsirpaleista hyökkäyksessä Harjalahdella ja kuoli vammoihinsa myöhemmin samana päivänä Johanneksen kenttäsairaalan leikkauspöydälle. Hänen kotiin lähettämistään kirjeistään huokuu se vakaumus, jolla hänkin maansa ja kansansa vapautta puolusti. ”Täällä kaatuu paljon sotilaita, mutta se on sodan järkkymätön laki. Ei ole pääasia, miten

minun tai meidän käy, vaan miten käy isänmaan. Älkää murehtiko puolestani. Minä olen jo saanut elämässä kaikkea yllin kyllin. Olen saanut elää hyvässä kodissa, tuntee ympärilläni rakkautta ja elämässäni menestystä. Enkö olisi kiitollinen? Ja tämän kansan elämässä olen saanut elää sen 20 parhainta vuotta. Mitä voisın enemmän vaatia?”

Turussa syntynyt, mutta Helsingissä lyseo-opintojansa jatkanut ja ylioppilaaksi kirjoittanut **Hille Kaisla** oli ehtinyt opiskella metsätieteellisessä tiedekunnassa vuoden, ennen kuin opinnot katkesivat. Suojeluskuntatoiminnan ja Akateemisen Karjala-Seuran lisäksi hänen harrastuksiinsa kuului miekkailu, jossa hän oli kerännyt useammankin Suomen-mestaruuden. Talvisotaan 25-vuotias vänrikki lähti niin ikään Ässä-rykmentissä; sen III Pataljoonassa ja 9. komppaniassa. Siellä hän sai mainetta pelottomana ja pidettynä johtajana, joka suoritti uskaliaita partiretkiä rohkeudella, joka teki vaikutuksen. Hän oli aina valmis auttamaan ja siinä tehtävässä hän myös kaatui: keskellä joukkoonsa kohdistuvaa vihollishyökkäystä hän oli parhaillaan neuvomassa yhdelle miehistään oikeaa tulitussuuntaa, kun kranaatinsirpale lävisti hänen kypäränsä takaosan ja nuori vänrikki vaipui maahan ääntäkään päästämättä.

Hille Kaisla

Guido Kannas

39 ikävuoteensa mennessä oli **Guido Kannas** oli ehtinyt syntymäpaikkansa Pohjan lisäksi asua viisilapsisine lapsuudenperheineen niin Ranualla, Eurassa, Urjalassa kuin Orimattilassa ennen asettumistaan Helsinkiin, missä hän oli edennyt urallaan rahtivirkailijasta liike-elämään. Kotona hänet ja Martta-vaimon piti kiireisenä kolme murrosikää lähestyvää lasta. Myös korpraali Kannaksen sota päättyi Ässä-rykmentin sodan viimeisellä viikolla käymiin taisteluihin, joissa hän katosi. Selvyttä hänen kohtalostaan ei saatu ja myöhemmin hänet julistettiin kuolleeksi.

Urheilullisesta lahjakkuudestaan jäi hänet tunteneiden muistoihin myös **Heikki Karppi**. Sellaista lajia ei tuntunut olevankaan, josta hän ei olisi innostunut: suunnistuksesta ammuntaan, pyöräilystä hiihtoon ja pituushypystä kolmiloikkaan hän näytti myös pärjäävän niissä kaikissa. Helsingin suojeluskuntaan kuulunut 20-vuotias vänrikki teki vaikutuksen myös kypsyydellään ja vakaudellaan. ”Hän oli ihminen, josta kaikki täällä pidimme, mutta hän oli nuoresta iästään huolimatta myös joukko-osastomme parhaita upseereita ja johtajia. Tunsin hänet aina rauhallisena ja valmiina vaikeimpiinkin suorituksiin poikiensa kanssa”, suri myöhemmin yksi hänen aseveljistään. Siitä samasta kertovat myös hänen kirjeensä kotiin: ”Me täällä olemme reippaalla mielellä.

Heikki Karppi

Kaikki toivomme, että tämä pian loppuisi, mutta kyllä me kestämmme niin kauan, kuin yhteinen tarve ja etu vaatii.” Hänen kohdallaan loppu tuli Nietjärvellä tapahtuneessa hyökkäyksessä, jossa suomalaisten ollessa saartamassa vihollisosastoa oli yksi näiden sotilaista jäänyt väijyksiin, mistä onnistui takaapäin ampumaan nuoren vänrikin.

Aarne Kelonen

Ässä-rykmentin tappiotilastoihin kirjattiin myös sotamies **Aarne Kelonen**. Kutsunnoissa reilu yhdeksän vuotta aikaisemmin oli hänet vapautettu palveluksesta ja sijoitettu toisen luokan nostoväkeen. Kun isänmaa kuitenkin tarvitsi jokaisen liikenevän käsiparin taistonsa tueksi, ilmoittautui Kelonenkin vapaaehtoiseksi. Syntyjään konttoriapulaisena työskennellyt 26-vuotias oli Pietarista. Kaksi päivää ennen talvisodan päättymistä hän kaatui Säkkiärvellä raivonneissa taisteluissa, mutta niissä olosuhteissa ei hänen ruumistaan päästy hakemaan omien puolelle. Heinäkuussa 1942 se löydettiin ja päästiin tuomaan kotiin hänen vanhempiansa haudattavaksi.

Professoriperheessä kasvanut **Olli Keränen** jatkoi ylioppilaaksi kirjoitettuaan itsekin akateemiseen maailmaan ja Teknilliseen korkeakouluun, missä hänet muistettiin ”mitä parhaimpana toverina ja teekkarina.” Kunnan teekkarina hänet muistettiin myös ”omalaatuisesta huumoristaan.” Vuosien saatossa hänen urheiluharrastuksensa oli kasvanut hiihdosta myös lukuisiin muihin lajeihin, joista useimmissa hän voitti erinäisiä mestaruuksia. Lisäksi hän oli yksi Helsingin Ikämiessuojeluskunnan aktiivisimpia jäseniä, vaikka ei 22-vuotiaana nyt kovin senioriluokkaa ollutkaan. Nuori vänrikki kaatui Klemetissä hyökätessään joukkueensa kärjessä vihollistukikohtaan. Kaatumista edellisena päivänä hän oli kirjoittanut viimeiseksi jääneen kirjeen kotiinsa, päättäen sen pahaa enteileviin sanoin. ”Kohtalooni luottaen, Olli.”

Olli Keränen

Pekka Keränen

Helsingin Ikämiessuojeluskunnan Pro Patria-tauluun ensimmäisenä ikuistettujen Airanteen veljesten lisäksi taulusta löytyy myös toinen yhtä huono-onninen veljespari: vajaa kolme kuukautta Ollin kaatumisen jälkeen Jaakko ja Siiri Keräsen oveen koputettiin jälleen. Tällä kertaa suruviesti tuli Ollia kaksi vuotta nuoremasta veljestä, vänrikki **Pekka Keräsestä**. Isoveljeään ihaileva Pekka oli seurannut tämän jalanjäljissä niin urheiluun kuin Ikämiessuojeluskuntaan. Myös Pekka oli päässyt yliopistoon: hänen alansa oli lääketiede. Ässä-rykmentin I Pataljoonassa häntä kunnioitettiin rohkeana johtajana, jonka onnistui voittaa puolelleen miestensä luottamus ja arvostus. Juuri hänen ansiostaan hänen joukkueensa pystyi kuulemma säilyttämään maaliskuussa asemansa Niskapohjassa

vihollisen tuhoisista hyökkäysvaunuista ja jatkuvasta tulituksesta huolimatta. Hän maksoi siitä kuitenkin kalleimman mahdollisimman hinnan.

Jaalassa syntynyt **Erkki Lahti** kouluttautui alun perin kansakoulunopettajaksi, mutta vaihtoi pian henkivakuutusosalalle. Siellä hän eteni työteliäisyytensä, tinkimättömyytensä ja tarkkuutensa ansiosta niin, että vain kahdeksan vuotta myöhemmin oli saanut paikan Keskinäisen Henkivakuutusyhtiö Pohjan toisena johtajana. Hän oli 31-vuotias. Vaikka harrastuksista rakkaimpana pysyi suojeluskunnan kaltainen maanpuolustustoiminta, niin lähellä sydäntään olivat myös ampumaurheilu, kotiseutututkimus, matkailu ja valokuvaus, jossa hänen kerrotaankin olleen varsin taitava. Komppanianjohtajana sotaan lähtenyt reservin luutnantti oli kylmähermoinen, rohkea ja otti vastuunsa johtajana hyvin vakavasti: hänen tiedettiin tarvittaessa vaikka erityislupaa pyytäen jääneen viimeiseksi voidakseen suojata miestensä irtaantumista taistelusta. Näiltä jäikin paljon tarinoita heidän ihailemansa komppanianjohtajan eri tilanteissa osoittamasta urheudesta. Lahti kaatui tammikuun 1940 lopulla suomalaisten Kuhmon Hatakassa tekemässä vastahyökkäyksessä.

Erkki Lahti

Voitto Lehtonen

Ässä-rykmentin III Pataljoonaan kuulunut vänrikki **Voitto Lehtonen** työskenteli Helsingin maanviljelyslyseosta valmistuttuaan Helsingin Sanomissa oikolukijana. Työssään Lehtonen tunnettiin tunnolliseksi, kaveripiiri puolestaan muistaa hänet reiluna. Hänestä löytyi silti aimo annos kilpailuhenkeä, mikä pääsi valloilleen hänen urheiluharrastuksessaan. Etenkin juoksu oli hänen intohimonsa, mistä todisteena oli myös vaikuttava mitalikokoelma. Aktiivisesti maanpuolustustoiminnassa (mm Helsingin ilmasuojeluskunta sekä Ikämiessuojeluskunta) mukana olleen Lehtosen tunnuslause oli ”isänmaa ensin”.

Niin sen, kun sotilasvalassaan antamansa lupauksen *tehtävänsä loppuun saattamisesta* 32-vuotias helsinkiläinen täytti viimeiseen kirjaimen saakka. Irjan puoliso ja neljävuotiaan Kalervo-pojan isä kaatui suomalaisten Kuolemanjärvellä tekemässä vaikeassa vastahyökkäyksessä. Seuraavana päivänä oli jouluatto.

Helsingin Ikämiessuojeluskunta oli myös 36-vuotiaana kaatuneen vääpeli **Antero Lundsonin** rakkaimpia harrastuksia. Hän ymmärsikin maanpuolustuksen tarpeen: vain 14-vuotiaana hän oli nähnyt punaisten kapinoinnin johtavan hänen maansa repineeseen sisällissotaan ja oli itsekkin liittynyt taistoon Suomen laillisen armeijan tukena. Vähän myöhemmin hänen vakaumuksensa oikeudenmukaisuuden puolustamisesta sai hänet myös lähtemään veljeskansan tueksi Viron vapaussotaan, samoin kuin Aunuksen vapautustaisteluun. Niinpä siinä vaiheessa, kun hän ilmoittautui 18-vuotiaana vapaaehtoisena suorittamaan varusmiespalvelustaan, koristi kokeneen sotilaan rintapieltä jo viisi kunniamerkkiä. Lundsonilla oli tila Viipurin lähellä, missä hän asui Martta-vaimonsa kanssa. Hän sai surmansa rintaontelon lävistäneestä vihollisluodista kolme päivää ennen talvisodan päättymistä.

Antero Lundson

Tor Magnusson

Loviisassa syntynyt ja koulunsa käynyt **Thor Magnusson** oli päätyntä Helsinkiin työn perässä: hänen viimeisimmäkseen jäi konttorin päällikön pesti Suomen ensimmäisessä yksityisessä vartiointiliikkeessä Suomen Vartioimis- ja Sulkemis Oy:ssä. Yrityksen kankealta kalskahtava nimi selittyy sillä, että sen Saksasta Suomeen muuttanut ja suomea osaamaton omistaja oli kääntänyt sen suoraan äidinkielestään saksasta. Tämä oli kuulemma sähköttänyt Suomen ulkoministeriölle, kysynyt oliko Suomessa turvallisuusliikkeitä ja kuultuaan ettei niitä ole, päättänyt muuttaa Suomeen ja perustaa sellaisen. Turvallisuus kiinnosti myös nuorta Magnussonia: jo Loviisassa hän oli liittynyt suojeluskuntaan ja käynyt radiosähköttäjäkurssinkin. Toki niin hänen, Ingrid-vaimon kuin

heidän pienen lapsensa vuoksi olisi toivonut, ettei hän olisi koskaan joutunut laittamaan osaamistaan tositetiin. Niin kuitenkin kävi ja 30-vuotias vänrikki menehtyi Impilahdella saatuaan vihollisluodin vatsaansa.

Seuraava nimi Helsingin Ikämiessuojeluskunnan jäsenten tappiotilastoihin kirjattiin seuraavana päivänä. Se oli Ässärykmentin I Pataljoona konekiväärikompaniassa palvelleen **Leo Metsolan**. Leppävaarassa asunut 26-vuotias kauppias oli naimisissa Mirjaminsa kanssa ja pariskunnalla oli pieni lapsi. Alikersantti Metsola katosi 6.3.1940 Säkijärvellä, mutta sen verran hänen kohtalostaan tiedetään, että hänen oltiin nähty haavoittuvan samassa paikkaa hieman tuota ennen.

Leo Metsola

Mauno Murtomäki

Viisi päivää myöhemmin oli saman pataljoonan **Mauno Murtomäen** vuoro. Inttinsä hän oli käynyt laivastossa, mutta taisteli nyt kuivalla maalla Karjalan kannaksella. Nilsiläissyntyinen korpraali oli Helsinkiin muutettuaan liittynyt Ikämiessuojeluskuntaan ja menehtyi Johannekseen perustetussa 4. Kenttäsairaalassa haavoituttuaan vähän aikaisemmin reiteensä. Taidetakojana työskennellyt, leskeksi jäänyt 31-vuotias yksinhuoltajaisä jätti jälkeensä Osmo-pojan, kahdeksanvuotiaan sotaorvon.

Seuraavana päivänä Ässä-rykmentistä kaatui sen III Pataljoonassa palvellut **Heikki Mäkelä**. Sydänvikansa vuoksi oli hänet kutsuntojen terveystarkastuksessa saamansa B-lausunnon vuoksi sijoitettu avustaviin tehtäviin komppaniansa kirjuriksi. Ikämiessuojeluskuntaan hän oli tuohon mennessä ehtinyt kuulua puolitoista vuotta. Nuorukainen ei kuitenkaan antanut terveydentilansa rajoittaa elämää, vaan pysyi hyvässä kunnossa, harrasti juoksua ja ansioitui kivääriammunnassa. Raahelaissyntyinen alikersantti oli ylioppilaaksi kirjoitettuaan tehnyt päätöksen loppuelämästään: hän halusi tulla papiksi. Teologian opinnot katkesivat syyslukukauteen 1939, jolloin hän sai ikäluokkansa lailla kutsun rintamalle. 24-vuotias alikersantti kaatui Tervajoella käydyissä taisteluissa, minkä jälkeen hänen Rauha- äitinsä ja Matti-veljensä hautasivat hänet Hietaniemen sankarihautausmaalle.

Heikki Mäkelä

Pauli Nousiala

Ässä-rykmentin riveissä kohtasi loppunsa myös **Pauli Nousiala**. Ennen varusmiespalvelustaan oli hän ehtinyt olla kolme vuotta mukana Helsingin suojeluskunnan toiminnassa, mikä oli hionut etenkin hänen ampumataitojaan. Siviilissä pitkä, tumma ja harmaasilmäinen töölöläinen toimi liikeapulaisena. 30-vuotias reservin alikersantti haavoittui 5.3. ja menehtyi vammoihinsa Rauhan sotasairaalassa seuraavana päivänä. Kuukausi talvisodan päättymisestä hänet haudattiin Hietaniemen sankarihautoihin.

24-vuotias alikersantti **Armas Niinivaara** työskenteli liikeapulaisena ja asui Meeri-vaimonsa kanssa Töölössä, Adlonin talossa. Helsingin Suojeluskuntaan hän oli kuulunut kuuden vuoden ajan. Hänen aivan liian lyhyeksi jäänyt elämä päättyi Taipaleessa 15.2.1940. Sinne hän myös jäi. Kesäkuussa 1942 Suomi kävi jo seuraavaa sotaansa, kun Mustaojan suon saaresta tehtiin löytö. Ruumiin tuntolevyn numerot 846259 täsmäsivät kadonneiden luetteloihin ja Meeri sai kauan odottamansa varmuuden rakkaansa kohtalosta.

Armas Niinivaara

Emil Niiranen

Eemeli Niirasan (Eemeli Johannes/ Emil Juho /Emil Johannes...) nimen kieliasu vaihtelee lähteestä toiseen, mutta yksi asia on varmaa: sisua ei tästä hoikkarakenteisesta betonityömiehestä puuttunut. Mikkeliassa asuessaan hän oli liittynyt paikalliseen suojeluskuntaan, jonka toiminnassa oli mukana kuusi vuotta. Talvisodassa 30-vuotias alikersantti palveli Ässä-rykmentin III Pataljoonassa ja kaatui partioretkellä Viipurin maalaiskuntaan kuuluvassa Ylä-Sommeessa. Hänen ruumiinsa jäi vihollispuolelle. Sissijoukkueen johtajaa jäi kaipaamaan vaimo Tekla. Toisin kuin edellä mainitun Niinivaaran kohdalla, ei Niirasan tarina ole vielä saanut ansaitsemaansa päätöstä. Hänen ruumiinsa odottaa yhä löytymistään, joka toivottavasti jonain päivänä vielä tapahtuu, jotta hänetkin saataisiin tuotua sen maan multiin, jonka puolesta hän kaikkensa antoi.

Alikersantti **Bror Nordgren** oli paljasjalkainen helsinkiläinen ja työskenteli konttoristina. Helsingin suojeluskuntaan - sen Sinisenä rykmenttinä tunnettuun osastoon - hän oli liittynyt pian 18-vuotispäivänäsä jälkeen. Nordgren oli Kruunuhaassa asuvien Ejnar ja Sissi Nordgrenin kolmesta lapsesta keskimmäinen ja ainoa poika. Vanhempien lisäksi 28-vuotiaana kaatunutta alikersanttia jäivät kaipaamaan sisaret Karin ja Saga. Jalkaväkirykmentti 10:n esikuntakomppaniassa tähtystäjänä toiminut Nordgren haavoittui Ala-Outilassa kranaatista 7.3.1940 ja kuoli kenttäsairaalassa vammoihinsa myöhemmin samana päivänä.

Bror Nordgren

Vilho Nykänen

Ässä-rykmentin I Pataljoonaan - ja sen 1. komppaniaan – meni myös Helsingin Ikämiessuojeluskunnan Pro Patria-taulun seuraava tappio: reservin korpraali **Vilho Nykänen**. Kangasniemellä syntynyt ja kasvanut 37-vuotias Nykänen työskenteli konttoristina. Suojeluskunta-aikoinaan hän oli erikoistunut konekiväärimieheksi ja siinä tehtävässä hän jatkoi myös armeijassa. Nykänen kaatui 5.3. Vilajoen taisteluissa, joiden yhteydessä hänen ruumiinsa jäi kentälle. Kesäkuussa 1942 hänet löydettiin ja päästiin palauttamaan kotona odottaville vanhemmille Malakiaalle ja Selmalle, hänen kolmelle sisarukselleen, Nelly-vaimolleen sekä pariskunnan lapselle.

Seuraavana päivänä samasta pataljoonasta kaatui (toista nimeään kutsumanimenään käyttänyt) **Jalmari Peltonen**. 35-vuotias alikersantti asui Töölössä Helvi-vaimonsa kanssa ja työskenteli prokuristina.

Anders Peltonen

Martti Räsänen

Suomen sodissa 1939–1945 kaatui kaikkiaan 66 Immanuelia joko ensimmäisenä tai toisena nimenään kantanutta miestä. Nimen heille antaneet vanhemmat olivat toivoneet sen suojelevan lapsiaan (nimi tarkoittaa ”Jumala on kanssamme”, mutta joutuivat ottamaan vastaan raskaimman menetyksen mitään kukaan vanhempi voi osakseen saada: oman lapsen kuoleman. Yksi heistä oli korpraali **Martti Räsänen**. 32-vuotias kauppatatustaja oli syntynyt Viipurissa, missä oli aloittanut suojeluskuntaharrastuksensakin. Sisko Ester oli jäänyt Viipuriin, kunnes sota pakotti hänetkin jättämään taakseen kaiken koskaan tunteensa. Räsänen kaatui Sallassa taistelussa vihollispartiota vastaan.

Villenä tunnetun töölöläisen **Otto Sarasalon** perhe kuului niihin ruotsinkielisiin, jotka olivat katsoneet parhaaksi suomalaistaa nimensä. Näin heidän alkuperäisnimestään Stadiuksesta tuli Sarasalo. Helsingin Ikämiessuojeluskuntaan jo 13-vuotiaana liittynyt Sarasalo meni armeijaan vapaaehtoisena.

Siellä hän joutui hankaluuksiin esivallan kanssa saatuaan syytteen iltalomalta myöhästymisestä ja siitä väärennetyn merkinnän tekemisestä. Rikkeestä hänelle langetetun, peräti 26 vuorokauden mittaiseksi määrätyn arestirangaistuksensa kärsittyään oli Sarasalo parantanut tapansa ja hakeutunut yliopistoon lukemaan oikeustieteitä, toiveenaan lakimiehen ura. Niin suomea, ruotsia, saksaa kuin englantia taitanut 23-vuotias vänrikki kaatui 6.3. Impilahdella, missä hänen ruumiinsa jäi vihollispuolelle. Vanhemmat Lyyli ja Alarik joutuivat siunaamaan poikansa ”kentälle jääneenä tai poissaolevana.”

Otto Sarasalo

Lauri Sipari

Lauri Sipari, yksi taulun viimeisistä nimistä, oli ensimmäinen talvisodassa kaatunut helsinkiläinen reserviupseeri. 36-vuotias suojeluskunta-aktiivi ja reservin luutnantti kohtasi loppunsa jo sodan ensimmäisenä päivänä. Haminassa syntynyt, kasvanut ja uransa aloittanut Sipari oli kaksi vuotta aikaisemmin muuttanut pääkaupunkiin ja aloittanut uuden työn tilintarkastajana helsinkiläisessä tilitoimistossa. Työntekijänä hän oli tarkka ja motivoitunut, työkaverina pidetty ja sovitteleva. Sipari suhtautui työhönsä vakavasti ja halusi kehittyä siinä, minkä vuoksi oli täydentänyt opintojaan niin Englannissa kuin Tanskassa. Syksyllä 1939 hän oli aloittanut KHT-tutkintoon johtavat opinnot, joita ei kuitenkaan koskaan päässyt viemään loppuun. Erillisen Pataljoona 19:n tykkikomppanian päällikkönä palvellut Sipari kaatui Kivennavalla 30.11.1939. Häneltä jäi Kerttu-vaimo ja yksi lapsi.

Alkuperäisestä Willbergistä oli nimensä suomentanut myös perniöläissyntyinen **Henrik Vilkar**. 32-vuotiaana kaatunut alikersantti on Helsingin Ikämiessuojeluskunnan Pro Patria-työryhmän jäsenistä 17. Ässä-rykmentin riveissä kaikkensa antanut. Kauppakorkeakoulusta valmistunut Vilkar toimi myyntiedustajana, oli naimisissa, ja oli Elleninsä kanssa saanut yhden lapsen. Nämä eivät koskaan päässeet edes hautaamaan rakastaan: Vilkar katosi 6.3. Säkkiärvellä.

Henrik Vilkar

1939

1940

RES VÄNR AIRANNE
OTMO ERIKKI 25.11.1916/7.3.40

RES VÄNR AIRANNE
OMA OLAVI 17.12.1913/9.3.40

RES VÄNR A R R A
PAAVO OLAVI 19.7.1906/5.1.40

RES KORPR ENCKELL
PAULI ARMA 2.9.1912/6.3.40

RES VÄNR HAVULINNA
K A L E V I 21.7.1911/23.12.39

RES VÄNR K A I S L A
HILLE O/IAN 30.6.1914/2.3.40

RES KORPR K A N N A S
QUIDO GORAN 1.8.1900/8.3.40

RES KORPR K A R P P I
HEIKKI VELI 21.11.1911/10.2.40

VÄNRI S M K E L O N E N
AARNE VIKTOR 1.5.1911/11.3.40

RES VÄNR K E R Ä N E N
OELI JAAKKO 30.4.1917/8.12.39

RES VÄNR K E R Ä N E N
PEKKA JUHANI 2.6.1919 11.3.40

RES LUUTN L A H T I
E R K K I 13.5.1903/28.1.40

RES VÄNR LEHTONEN
VOITTO EMIL 16.7.1907/23.12.39

RES VÄNRP LUNDSON
A N T E R O 21.10.1903/10.3.40

RES VÄNR MAGNUSON
THOR RUNAR 12.9.1909/5.3.40

RES KORPR M E T S O L A
LEO AKSELI 14.8.1913/6.3.40

RES KORPR MURTOMAKI
M A U N O 21.2.1909/11.3.40

RES ALIKERS M Ä K E L Ä
HEIKKI MAURI 23.9.1915/12.3.40

RES ALIKERS N O U S I A L A
PAULI FABIAN 20.1.1916/6.3.40

RES ALIKERS N I I N I V A A R A
ARMA VILJAM 14.3.1915/13.2.40

RES ALIKERS N I I R A N E N
EEMELI JOHANNES 27.9.1909/23.2.40

RES ALIKERS N O R D G R E N
BROR JARL 17.0.1911/7.3.40

RES KORPR N Y K Ä N E N
VILHO EELI 1.3.1902/5.3.40

RES ALIKERS P E L T O N E N
ANDER JALMARI 7.0.1904/6.3.40

RES KORPR R A S A N E N
MARTTI MMANUEL 9.6.1907/10.2.40

RES VÄNR S A R A S A L O
OTTO VILHELM 2.12.1916/6.3.40

RES LUUTN S I I D A R I
LAUR ALFRED 14.3.1903/30.11.39

RES ALIKERS V I I K K A R I
HENRIK VILHELM 9.1.1908/5.3.40

